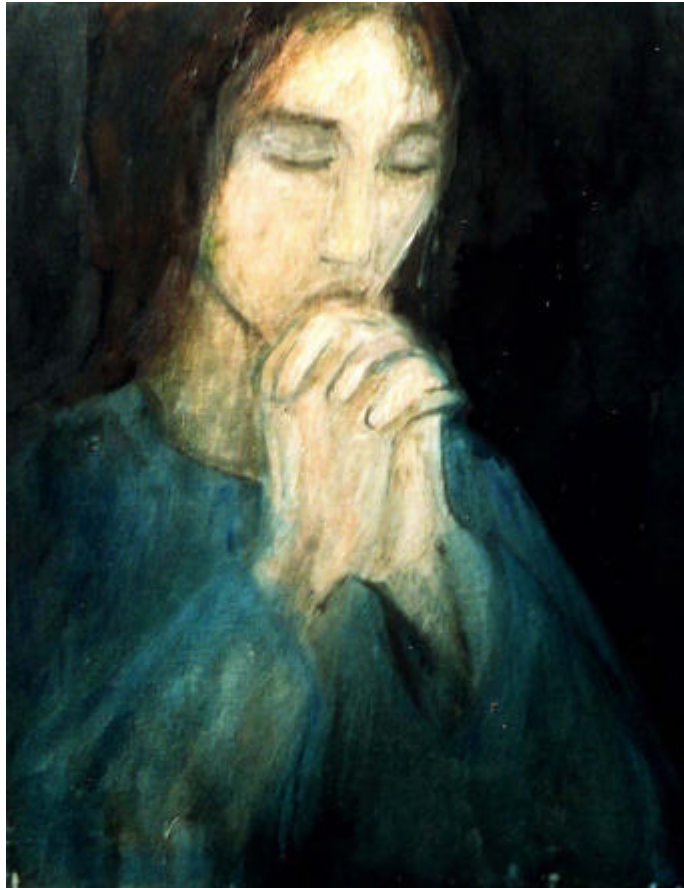

+ Bruno Forte
Arquebisbe metropolità de Chieti-Vasto

Carta sobre la pregària

(Serena Nono, *Figura d'orant*)

Missatge per la Quaresma 2007

*La pregària, l'almoïna, el dejuni:
aquests són els tres pilars del camí de conversió de la Quaresma.
El missatge per la Quaresma de 2005 el vaig dedicar al dejuni,
i el missatge quaresmal de 2006
a l'amor que és infós en nosaltres mitjançant la contemplació
del rostre de Jesús i l'acolliment de la seva misericòrdia.
Dedico a la pregària el missatge d'aquesta Quaresma,
reprement una carta que havia escrit
fa alguns anys durant una prolongada experiència de pregària,
un text bru, ja molt difós, traduït òdhuc en diverses llengües,
que ara us voldria proposar a tots vosaltres,
els meus fills de l'església de Chieti-Vasto,
també per preparar-nos per a l'escola de pregària
que volem iniciar el proper Advent.
Que l'Esperit ens sàpiga ensenyar a pregar
i que ens acompanyi en aquest camí la Verge Orant,
Maria, Mare del Senyor i Mare nostra.*

Em preguntes: per què pregar? Et responc: per viure.

Sí: per viure veritablement, cal pregar. Per què? Perquè viure és estimar: una vida sense amor no és vida. És solitud buida, és presó i tristesa. Viu veritablement tan sols qui estima: i estima tan sols qui se sent estimat, tocat i transformat per l'amor. Com la planta que no fa florir el seu fruit si no li arriben els raigs del sol, així el cor humà no s'obre a la vida veritable i plena so no és tocat per l'amor. Ara, l'amor neix de la trobada i viu de la trobada amb l'amor de Déu, el més gran i autèntic de tots els amors possibles, un amor que va més enllà de qualsevol definició nostra i de totes les nostres possibilitats. Pregant, ens deixem estimar per Déu i naixem a l'amor, sempre de nou. Per això, qui prega viu en el temps i per l'eternitat. I qui no prega? Qui no prega corre el risc de morir dintre seu, perquè li mancarà més d'hora o més tard l'aire per respirar, el calor per viure, la llum per veure, el nodriment per créixer i la joia per donar un sentit a la vida.

Em dius: però jo no sé pregar! Em demanes: es prega? Et responc: comença per donar una mica del teu temps a Déu. Al començament, l'important no serà si aquest temps és més o menys, sinó que Tu l'hi donis fidelment. Fixa't un temps per dedicar cada dia al Senyor, i dóna-l'hi fidelment, cada dia, tant quan ho sentis com quan no ho sentis. Cerca un lloc tranquil, on si és possible hi hagi algun signe que evoqui la presència de Déu (una creu, una icona, la Bíblia, el tabernacle amb la presència eucarística...). Recull-t'hi en silenci: invoca l'Esperit Sant, perquè sigui Ell qui cridi en tu "Abba, Pare!" Porta a Déu el teu cor, àdhuc si està trasbalsat: no tinguis por de dir-li-ho tot, no tan sols les teves dificultats i el teu dolor, el teu pecat i la teva incredulitat, sinó també la teva rebel·lió i la teva protesta, se les sentis a dintre.

Tot això, posa-ho en les mans de Déu: recorda que Déu és Pare-Mare en l'amor, que ho acull tot, ho perdona tot, ho il·lumina tot, ho salva tot. Escolta el seu silenci: no pretenguis d'obtenir-ne ràpidament les respostes. Persevera. Com el profeta Elies, camina en el desert vers la muntanya de Déu: i quan t'hauràs atansat a Ell, no el cerquis en el vent, en el terratrèmol o en el foc, en signes de força o de grandesa, sinó en la veu del silenci subtil (cf. *IRe* 19,12). No pretenguis d'aferrar Déu, sinó deixa que Ell passi en la teva vida i en el teu cor, et toqui l'ànima, i es faci contemplar per tu encara que només sigui d'esquena.

Escolta la veu del seu silenci. Escolta la seva paraula de vida: obre la Bíblia, medita-la amb amor, deixa que la paraula de Jesús parli al cor del teu cor; llegeix els salms, on trobaràs expressat tot allò que voldries dir a Déu; escolta els apòstols i els profetes; enamorat de les històries dels patriarques i del poble elegit i de l'església naixent, on trobaràs l'experiència de la vida viscuda a l'horitzó de l'aliança amb Déu. I quan hagis escoltat la paraula de Déu, camina encara una bona estona pels senders del silenci, deixant que sigui l'Esperit que vingui a unir-te a Crist, Paraula eterna del Pare. Deixa que sigui Déu Pare qui et plasmis amb les seves dues mans, el Verb i l'Esperit Sant.

Al començament, potser et semblarà que el temps per fer tot això és massa llarg; si mai et passa, persevera amb humilitat, donant a Déu tot el temps que siguis capaç de donar-li, mai menys, però, del que hagis establert que li pots donar cada dia. Veuràs que de cita en cita la teva fidelitat serà premiada, i et passarà que a poc a poc el gust de la pregària creixerà dins teu, i allò que al principi et semblava inassolible esdevindrà cada vegada més fàcil i bell. Entendràs llavors que el que compta no és tenir respostes, sinó posar-se a disposició de Déu: i veuràs que tot el que portaràs a la pregària serà transfigurat a poc a poc.

Així, quan et posis a pregar amb el cor trasbalsat, si perseveres, veuràs que després d'haver pregat llargament potser no hauràs trobat respostes als teus interrogants, però aquests s'hauran fos com la neu amb el sol i al cor t'envairà una gran pau: la pau de ser en les mans de Déu i de deixar-te conduir dòcilment per Ell, al lloc que Ell ha preparat per a tu. Llavors, el teu cor renovat podrà entonar el càntic nou, i el "Magnificat" de Maria et sortirà espontàniament dels llavis i serà cantat per l'eloqüència silenciosa de les teves obres.

Sàpigues, però, que no mancaran en tot això les dificultats: a vegades, no aconseguiràs de fer callar el brogit que t'envolta i que hi ha dins teu; a vegades et sentiràs fatigat i àdhuc amb poques ganes de posar-te a pregar; a vegades, la teva sensibilitat es torbarà, i qualsevol cosa et semblarà preferible a estar en actitud de pregària davant de Déu, "perdent" el temps. Sentiràs, fins i tot, les temptacions del Maligne, que cercarà de totes les maneres de separar-te del Senyor, allunyant-te de la pregària. No tinguis por: les mateixes proves que tu vius les han viscut els sants que t'han precedit, i sovint molt més pesades que les teves. Tu continua

simplement tenint fe. Persevera, resisteix i recorda que l'única cosa que podem donar veritablement a Déu és la prova de la nostra fidelitat. Amb la perseverança salvaràs la teva pregària, i la teva vida.

Vindrà l'hora de la "nit obscura", en què tot et semblarà àrid i fins absurd en les coses de Déu: no tinguis por. És aquella l'hora en què Déu mateix t'acompanya per lluitar junt amb tu: remou de tu tot pecat, amb la confessió humil i sincera de les teves culpes i el perdó sacramental; dóna a Déu encara més del teu temps, i deixa que la nit dels sentits i de l'esperit esdevingui per a tu l'hora de la participació en la passió del Senyor. En aquell punt, serà Jesús mateix qui et portarà la creu i et conduirà amb Ell vers la joia de la Pasqua. No et sorprengui, doncs, de considerar fins i tot amable aquella nit, perquè la veuràs transformada per a tu en nit d'amor, inundada per la joia de la presència de l'Estimat, curulla del perfum de Crist, lluminosa de la llum de Pasqua.

No tinguis por, doncs de les proves i de les dificultats en la pregària: recorda tan sols que Déu és fidel i no et donarà mai una prova sense donar-te'n la via de sortida i no t'exposarà mai a una temptació sense donar-te la força per suportar-la i vèncer-la. Deixa't estimar per Déu: com una gota d'aigua que s'evapora sota els raigs del sol i puja cap amunt i retorna a la terra en forma de pluja fecunda o ruixat consolador, així deixa que tot el teu ésser sigui treballat per Déu, plasmat per l'amor trinitari, absorbit en ell i restituit a la història com a do fecund. Deixa que la pregària et faci créixer lliure de qualsevol temor, el coratge i l'audàcia de l'amor, la fidelitat a les persones que Déu t'ha confiat i a les situacions en què t'ha posat, sense cercar evasions o consolacions barates. Aprèn, pregant, a viure la paciència d'esperar els temps de Déu, que no són els nostres temps, i a seguir els camins de Déu, que tan sovint no són els nostres camins.

Un do particular que et donarà la fidelitat en la pregària és l'amor als altres i el sentit de l'església: com més preguis, més sentiràs misericòrdia per tots, més voldràs ajudar els qui pateixen, més fam i set de justícia tindràs per a tothom, especialment per als més pobres i febles, més acceptaràs d'assumir el pecat dels altres per completar en tu allò que manca a la passió de Crist en benefici del seu cos, l'església. Resant, sentiràs que n'és, de bell, ser a la barca de Pere, solidari amb tots, dòcil al guiatge dels pastors, sostingut per la pregària de tots, disposat a servir els altres gratuïtament, sense demanar res a canvi. Resant sentiràs créixer en tu la passió per la unitat del cos de Crist i de tota la família humana. La pregària és l'escola de l'amor, perquè és en ella que et podràs reconèixer estimat infinitament i renéixer constantment a la generositat que pren la iniciativa del perdó i del do sense càlcul, més enllà de tota mesura de fatiga.

Pregant, s'aprèn a pregar, i es pregusten els fruits de l'Esperit que la vida sigui veritable i bella: "amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix" (*Ga 5,22*). Pregant, hom esdevé amor, i la vida adquireix el sentit i la bellesa per a la qual ha estat volguda per Déu. Pregant, s'adverteix més i més la urgència de portar l'Evangeli a tothom, fins als confins de la terra. Pregant, e descobreixen els dons infinits de l'Estimat i s'aprèn cada vegada més a donar gràcies a Ell en tota cosa. Pregant, es viu. Pregant, s'estima. Pregant, es lloa. I la lloança és la joia i la pau més gran del nostre cor inquiet, en el temps i per l'eternitat.

Així doncs, si hagués de desitjar-te el do més bell, si volgués demanar-lo per a tu a Déu, no dubtaria a demanar-li el do de la pregària. L'hi demano: i tu no dubtis a demanar-lo a Déu per a me. I per a tu. Que la pau de Jesucrist, Senyor nostre, l'amor de Déu Pare i la comunió de l'Esperit Sant siguin amb tu. I tu en ells: perquè pregant entraràs en el cor de Déu, ocult amb Crist en Ell, envoltat del seu amor etern, fidel i sempre nou. Ara ja ho saps: qui prega amb Jesús i en Ell, qui prega Jesús o el Pare de Jesús o invoca el seu Esperit, no prega un Déu genèric i llunyà, sinó que prega en Déu, en l'Esperit, per al Fill el Pare. I del Pare, per mitjà de Jesús, en l'alè diví de l'Esperit, rebrà tot do perfecte, el més adequat a ell, el que des de sempre ha estat preparat i desitjat per ell. El do que ens espera. Que t'espera.